

Κατὰ Κόνωνος Αἰκείας

[1] ὕβρισθεῖς, ὧ ἄνδρες δικασταί, καὶ παθῶν ὑπὸ Κόνωνος τουτουί τοιαῦτα, ὥστε πολὺν χρόνον πάνυ μήτε τοὺς οἰκείους μήτε τῶν ἰατρῶν μηδένα προσδοκᾶν περιφεύξεσθαι με, ὑγιάνας καὶ σωθεῖς ἀπροσδοκῆτως ἔλαχον αὐτῶ τὴν δίκην τῆς αἰκείας ταυτηνί. πάντων δὲ τῶν φίλων καὶ τῶν οἰκείων, οἷς συνεβουλευόμην, ἔνοχον μὲν φασκόντων αὐτὸν ἐκ τῶν πεπραγμένων εἶναι καὶ τῆ τῶν λωποδυτῶν ἀπαγωγῆ καὶ ταῖς τῆς ὕβρεως γραφαῖς, συμβουλευόντων δέ μοι καὶ παραινούντων μὴ μείζω πράγματ' ἢ δυνήσομαι φέρειν ἐπάγεσθαι, μηδ' ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν <περὶ> ὧν ἐπεπόνθειν ἐγκαλοῦντα φαίνεσθαι, οὕτως ἐποίησα καὶ δι' ἐκείνους ἰδίαν ἔλαχον δίκην, ἥδιστ' ἄν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θανάτου κρίνας τουτονί. [2] καὶ τούτου συγγνώμην ἔξετε, εὖ οἶδ' ὅτι, πάντες, ἐπειδὰν ἂ πέπονθ' ἀκοῦσητε· δεινῆς γὰρ οὐσης τῆς τότε συμβάσης ὕβρεως οὐκ ἐλάττων ἢ μετὰ ταῦτ' ἀσέλγει ἐστὶ τουτουί. ἀξιῶ δὴ καὶ δέομαι πάντων ὁμοίως ὑμῶν πρῶτον μὲν εὐνοϊκῶς ἀκοῦσαί μου περὶ ὧν πέπονθα λέγοντος, εἶτα, ἐὰν ἡδικῆσθαι καὶ παρανενομηθῆσθαι δοκῶ, βοηθησαί μοι τὰ δίκαια. ἐξ ἀρχῆς δ' ὡς ἕκαστα πέπρακται διηγῆσομαι πρὸς ὑμᾶς, ὡς ἂν οἷός τ' ὧ διὰ βραχυτάτων.